

hørte ingen steder hjemme. Hvis der var vanskeligheder, var det regeringens skyld. Den overlede nedsættelse i sin tid af diskontoen og ophævelsen af obligationsrationeringen havde en stor del af skylden. Regeringen havde ved hjælp af finanspolitiske stramninger forsøgt at føre en liberal pengepolitik, og denne letsindige politik havde man fastholdt, så længe Nationalbanken kunne presses til at pumpe penge ud til obligationsopkøb. Den nu foretagne diskonto-forhøjelse til 9 pct. kunne han ikke godkende. Den ramte med omgående virkning byggeriet og erhvervslivet og bremsede investeringerne. Heller ikke afgiftsforhøjelserne kunne han tiltræde. Regeringens politik ville begrænse den økonomiske virksomhed og skabe arbejdsløshed. De foreslåede besparelser ville især ramme bygge- og anlægsvirksomheden og herigennem yderligere skade beskæftigelsesgraden. Der var brug for større eksport, men man fremkaldte ikke eksport ved at skabe arbejdsløshed på nogle områder for at skaffe arbejdskraft til eksportindustriene. Eksport fremkaldtes ved, at man skabte afsætningsmuligheder i udlandet, og et stort og købekraftigt hjemmemarked var en forudsætning for, at eksporterhvervene kunne trives. Danmark kunne producere sig ud af de vanskeligheder, som regeringen havde skabt, men der måtte føres en fornuftig penge- og kreditpolitik, og der måtte skaffes kapital til investering i samfundsgavnlig produktion og kreditter til eksporterhvervene. Regeringen havde skåret boligfonden ned og ville nu yderligere vanskeliggøre byggeriet. Man burde i stedet have forøget bevillingerne til boligfonden og stillet store midler til rådighed for kommunerne til rensningsanlæg og andet. Man kunne spare på andre områder. Militæret kunne udmærket skæres 500 mill. kr. i første omgang. Den kursændring, der tiltrængtes, kunne og ville den nuværende regering ikke foretage, og den burde derfor erkende sin fallit og gå.

Sigsgaard (VS) fandt det urimeligt, at folk med jævne indtægter skulle betale for valutaspekulationen. Krisen var skabt først og fremmest af Tyskland gennem en kynisk magtpolitik, der havde sat gang i den internationale valutaspekulation. Det mindste, man kunne have gjort fra den danske regerings side, var at true tyskerne med handelsrestriktioner. Regeringen havde imidlertid foreslået forbrugsbegrænsninger, der ikke havde noget at gøre med valutakrisen, og som sædvanlig skulle boligbyggeriet holde for, ligesom kommunerne ville få store økonomiske vanskeligheder. Regeringens anlægsarbejder ville blive udskudt og erhvervslivets investeringer fordyret. Alt dette ville med stor sandsynlighed medføre en væsentlig stigning i arbejdsløsheden. Det var i øvrigt forkert at stille alle ministerierne lige med hensyn til besparelserne og personaleloftet. Man burde tage det meste af nedskæringen på det militære område. Regeringen havde grebet forkert og for sent ind. Det, der nu burde iværksættes, var forberedelse af handelsrestriktioner mod Tyskland og genind-